

בראשית פרק א פסוק כו

וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ וַיְרְדֵנוּ בְדָגְתַי הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל־הָאָרֶץ וּבְכָל־הָרֶמֶשׂ הָרֹמֵשׂ עַל־הָאָרֶץ:

רש"י בראשית פרק א פסוק כו

נעשה אדם - אף על פי שלא סייעוהו ביצירתו ויש מקום למינים לרדות, לא נמנע הכתוב מללמד דרך ארץ ומדת ענוה שיהא הגדול נמלך ונוטל רשות מן הקטן. א ואם כתב אעשה אדם לא למדנו שיהא מדבר עם בית דינו אלא עם עצמו, ותשובת המינים כתב בצדו ויברא אלהים את האדם, ולא כתב ויבראו:

בראשית רבה (וילנא) פרשת בראשית פרשה ח סימן ח

ח רבי שמואל בר נחמן בשם רבי יונתן אמר בשעה שהיה משה כותב את התורה היה כותב מעשה כל יום ויום, כיון שהגיע לפסוק הזה שנאמר ויאמר אלהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו אמר לפניו רבון העולם מה אתה נותן פתחון פה למינים, אתמהא, אמר לו כתוב והרוצה לטעות יטעה, אמר לו הקדוש ברוך הוא משה, האדם הזה שבראתי, לא גדולים וקטנים אני מעמיד ממנו שאם יבא הגדול ליטול רשות מן הקטן ממנו והוא אומר מה אני צריך ליטול רשות מן הקטן ממני והן אומרים לו למוד מבוראך שהוא ברא את העליונים ואת התחתונים, כיון שבא לבראת את האדם נמלך במלאכי השרת, א"ר לוי לית הכא מלכו, אלא משל למלך שהיה מטייל בפתח פלטיין שלו, וראה בלורין א' מושלכת, אמר מה נעשה בה, מהן אומרים דימוסיות ומהן אומרים פריבטאות, אמר המלך אינדרטין אני עושה אותה מי מעכב.

איכה פרק ג

(מ) נחפשה דרכלינן ונחלקרה ונשובה עד יקוק:

זוהר כרך ב (שמות) פרשת בשלח [המתחיל בדף מד עמוד א]

ויאמר איש האלהים הרפה לה, מאי שנא הכא דאמר איש האלהים וכד הוה במתא אלישע, אלא הכא ודאי איש האלהים דהכא (ס"א הוא) חזא דוכתיה ולא במתא ולא בשעתא דהווי בני נביאי קמיה,

תלמוד בבלי מסכת יומא דף לט עמוד א

תנא דבי רבי ישמעאל: עבירה מטממת לבו של אדם, שנאמר ולא תטמאו בהם ונטמתם בהם אל תקרי ונטמתם אלא ונטמטם. תנו רבנן: (אל) + מסורת הש"ס: [ולא] + תטמאו בהם ונטמתם בהם, אדם מטמא עצמו מעט - מטמאין אותו הרבה, מלמטה - מטמאין אותו מלמעלה, בעולם הזה - מטמאין אותו לעולם הבא.

משנה מסכת אבות פרק ד

בן עזאי אומר הוי רץ למצוה קלה כבחמורה ובורח מן העבירה שמצוה גוררת מצוה ועבירה גוררת עבירה ששכר מצוה מצוה ושכר עבירה עבירה:

תלמוד בבלי מסכת קידושין דף כ עמוד א

דאמר רב הונא: כיון שעבר אדם עבירה ושנה בה - הותרה לו. הותרה לו סלקא דעתך? אלא נעשית לו כהיתר.

ספר חובות הלבבות שער ט - שער הפרישות פרק ב

והוא תורתו ודתו, עד שטרד אותו מאלהיו, כמו שאמר: תיסרך רעתך ומשבותיך תוכיחך וגו'. ומהם מי שימנע ממנו התענוג ההוא, ומחשבתו עליו ונפשו שואפת אליו ותלויה בו ושוגה בבקשתו לילה ויומם, כמו שאמר: און יחשב על משכבו יתיצב על דרך לא טוב. וכל ימיו הוא בענינו זה טובע ומהשיג הטוב בו נגזר ונלאה, מפסיד בסחורתו, ונפשו פתוחה ובחירתו רעה, סכל בערך התמורה והמומר בה, כמו שאמר: וימירו את כבודם בתבנית שור וגו'. ואינם סרים קרואי ההרגל הגובר ורבהי הצרכים הקבועים לטרד את שעות הפנאי שלהם בתולדות רהביו ולישב בלבם תשוקתם אליהם. וכל אשר התקרבו, רחקו, וכל אשר רחקו מאור האמת, אשר נפרדו ממנו, התחברו אל היצר, אשר ידעו. וככה התאבכה האפלה עליהם וגדל העולם בלבם ויף שכלולו בעיניהם ויושיבו אותו בהחרב שכלם. וכל אשר נוסף העולם ישוב, נוסף שכלם חורבן, עד אשר חשבו דרכו הרעה, כי היא הטובה, ותעותו, כי היא הישרה, ושמחו לחוק ולמוסר. ויורישו אותו האבות את בניהם וגדלו עליו צאצאיהם וצו בו המונם והתקנאו עליו שריהם, עד אשר נתבסס היצר ביניהם ונתמלא ביתם הבל. ושב בהם הדבר הנכרי בעולם נודע והדרך הנכונה בו נכריה, והמספיק ממותריו קצור בחובותיו. ועשה כל אחד מהם כאשר ראה שעשה רעהו, והאוחז ממנו די ספקו נקרא עצל, והמתעצל מהרבות בו מקצר, והמסתפק במספיק ממנו חלש, והעובד אותו משתדל. ומשתבחים בו ומתנשאים ובעבורו מתחברים, וכועסים ורוצים, ובעבור הגמול בו עושים בטניהם אלהיהם ותורתם מלבושיהם ומוסרם חזוק משכניהם. ו